

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. J. F.**, proti žalovanému: **Úřad městské části města Brna, Brno-Královo Pole**, se sídlem Palackého třída 1365/59, Brno, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 2. 2023, č. j. 31 A 93/2022-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobou na ochranu proti nečinnosti podanou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal, aby byla žalovanému uložena povinnost vydat rozhodnutí ve věci přestupku, který měl žalobce spáchat dne 19. 7. 2021, vozidlem ALFA ROMEO 147, reg. zn. X.

[2] Krajský soud shora uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) uložil žalovanému, aby do 30 dnů od právní moci rozsudku rozhodl v řízení o shora uvedeném přestupku vedeném pod sp. zn. 2422/2021/2040/MAS. Dospěl k závěru, že se žalovaný v řízení dopustil nečinnosti ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s.

[3] Krajský soud uvedl skutečnosti vyplývající ze správního spisu v jejich časové posloupnosti a přdestřel, že Magistrát města Brna zrušil rozhodnutím ze dne 27. 5. 2022, č. j. MMB/0302074/2022 (dále jen „zrušující rozhodnutí“), rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2022, č. j. BKPO/006047/2022/2040/JURK (dále jen „původní rozhodnutí“), a vrátil žalovanému věc k dalšímu řízení. Zrušující rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 6. 2022. Poukázal na skutečnost, že žalovaný byl povinen vydat rozhodnutí v projednávané věci bez

zbytečného odkladu, případně ve lhůtě 30 dnů, prodloužené maximálně o dalších 30 dnů v případě nařízení ústního jednání, jdoucí od právní moci zrušujícího rozhodnutí, tedy do 7. 7. 2022, resp. do 7. 8. 2022. Ani do posledně uvedené doby však žalovaný rozhodnutí nevydal.

[4] Krajský soud poznamenal, že žalovaný si po vrácení věci sice vyžádal stanovisko svého odboru majetkového a správního, které mu bylo doručeno dne 19. 7. 2022, ze spisu však není patrné, z jakého důvodu pak bylo ústní jednání, které mělo sloužit především k provedení důkazů, nařízeno až dne 2. 8. 2022 na den 7. 9. 2022; to samo o sobě již bylo po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí. Uvedené jednání bylo zrušeno a další nařízeno opět bez objektivních důvodů až dne 30. 9. 2022 (zapůjčení správního spisu Magistrátu města Brna nebylo podle krajského soudu důvodem, proč nemohlo být jednání nařízeno ještě před tímto úkonem), a to na 3. 11. 2022, po uvedeném datu již žalovaný nevykázal žádnou další činnost k vydání rozhodnutí. Nadto ze správního spisu nevyplývalo, že by daného dne mělo být při ústním jednání rozhodnuto, či že by žalovanému bránily objektivní důvody pro rozhodnutí v dané věci. Žalovaný měl naopak ke dni 19. 7. 2022 všechny listiny potřebné k projednání přestupku dostupné ve správním spise. Jednalo se o věc, která nebyla skutkově ani právně nijak složitá, nevyžadovala zásadní dokazování, a navíc se jednalo o pokračování v řízení poté, co již jedno ústní jednání proběhlo.

[5] Závěrem se krajský soud vyjádřil k namítanému obstrukčnímu jednání žalobce, které podle žalovaného bránilo ve vydání rozhodnutí, neboť žalobce se omluvil z nařízeného jednání, avšak trval na provádění důkazů v jeho přítomnosti, přičemž mu muselo být známo, že uvedené jednání je nařizováno právě a pouze z důvodu dokazování. Krajský soud k tomu uvedl, že žalovaný měl dostatek procesních nástrojů, aby k provedení dokazování přistoupil v době, kdy mělo dojít k rozhodnutí věci v zákonných lhůtách a mohl adekvátně procesně reagovat i na omluvu žalobce z jednání ze dne 1. 11. 2022. Měl tudíž nařídit další ústní jednání či vyrozumět žalobce o provedení důkazů mimo ústní jednání.

II.

[6] Proti napadenému rozsudku nyní žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť jej považuje za nezákonný. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Namítá, že krajský soud nesprávně vyhodnotil, že stěžovatel je v řízení nečinný, a to z důvodu absence správního spisu (od 7. 4. 2022 do 20. 7. 2022, následně od 12. 9. 2022 do 26. 9. 2022 a od 4. 11. 2022 do 14. 3. 2023) a obstrukčního jednání žalobce. Krajský soud konstatoval, že stěžovatel mohl v přestupkovém řízení postupovat bez originálního správního spisu, a to buď s kopií, nebo si mohl na dobu ústního jednání správní spis zapůjčit. Stěžovatel však má za to, že bez originálního správního spisu pokračovat nemohl, neboť by tím mohl být žalobce zkrácen na procesních právech (v případě žádosti o nahlížení do spisu, který by nebyl v době zapůjčení u stěžovatele dostupný, případně při absenci správního spisu v době nařízení ústního jednání, z důvodu zpochybňování úplnosti a pravosti obsahu správního spisu a možného vzniku dalšího obstrukčního jednání ze strany žalobce).

[8] Stěžovatel následně v kasační stížnosti detailně popisuje veškeré úkony, které provedl v nyní projednávané věci i úkony s ní související v období od 13. 12. 2021 do 9. 2. 2023,

pokračování

a sice vyřizování stížností žalobce, nečinnostních opatření, žádostí o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o informacích“), námitky podjatosti a systémové námitky podjatosti a zároveň rekapituluje období, kdy neměl k dispozici správní spis. Má za to, že žalobce svým postupem permanentně zatěžoval stěžovatele „zákonnými“ nástroji, které se však proměnily ve zjevné zneužití práva, které nepožívá právní ochrany, jak plyne podle stěžovatele např. z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, ze dne 12. 6. 2019, č. j. 2 As 125/2018-46 a ze dne 16. 11. 2022, č. j. 6 As 275/2021-57 (stěžovatel nesprávně uvádí č. j. 6 As 275/2021-60 – poznámka soudu).

III.

[9] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel brojí proti závěru krajského soudu, že se v řízení o přestupku dopustil nečinnosti ve smyslu § 79 s. ř. s. Má za to, že krajský soud nesprávně vyhodnotil, že absence správního spisu nemá vliv na nečinnost stěžovatele, a namítá, že na celou nyní projednávanou věc mělo dopad obstrukční jednání žalobce, které je zjevným zneužitím práva nepožívajícím právní ochrany.

[13] Podle § 71 odst. 1 správního řádu, *správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu.*

[14] Podle § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu, *pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ.*

[15] Podle § 71 odst. 4 správního řádu, *nedodržení lhůt se nemůže dovolávat ten účastník, který je způsobil.*

[16] K počátku běhu lhůty pro vydání rozhodnutí v případě, kdy dojde ke zrušení rozhodnutí správního orgánu, se Nejvyšší správní soud vyslovil již ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009-82, ve kterém uzavřel, že „[p]okud je rozhodnutí správního orgánu zrušeno a věc je mu vrácena k novému projednání a rozhodnutí a pokud zároveň nelze vzhledem k rozsahu či charakteru vad, pro něž bylo předcházející rozhodnutí zrušeno, ve věci znovu rozhodnout bezodkladně, běží lhůta pro nové rozhodnutí správního orgánu podle § 49 odst. 2 správního řádu z roku 1967 (a obdobně podle § 71 odst. 3 správního řádu z roku 2004) znovu ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí.“

[17] Z citovaných ustanovení soudního řádu správního a závěrů výše zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v posuzované věci, v níž bylo třeba nařídit ústní jednání k provedení dalšího dokazování, uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí (mělo-li být nařízeno ústní jednání) po 60 dnech od právní moci zrušujícího rozhodnutí (7. 6. 2022), tj. dne 6. 8. 2022 (krajský soud nesprávně dovodil, že lhůta počala běžet již dne 7. 6. 2022, neboť ta se počítá až ode dne následujícího ve smyslu § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu, a dále nezohlednil, že měsíc červenec má 31 dnů, a proto konec lhůty stanovil na 7. 8. 2022; uvedené dílčí nesprávnosti však nemají vliv na správnost jeho závěrů, jak bude dále uvedeno). Tento závěr by byl překonán pouze v případě, jestliže by došlo k přerušení správního řízení podle § 64 správního řádu, nebo by nastaly jiné okolnosti mající vliv na běh uvedené lhůty [např. prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí ve smyslu § 80 odst. 4 písm. d) správního řádu].

[18] Nejvyšší správní soud ze spisového materiálu vedeného o řízení o přestupku ověřil, že stěžovatel zapůjčil Krajskému soudu v Brně originál správního spisu dne 7. 4. 2022, ke sp. zn. 31 A 39/2022, který byl soudu doručen dne 11. 4. 2022. Zrušujícím rozhodnutím Magistrátu města Brna, které nabylo právní moci dne 7. 6. 2022, bylo zrušeno původní rozhodnutí žalovaného. Magistrát města Brna ve zrušujícím rozhodnutí stěžovateli nařídil, aby určil místo spáchání přestupku a v případě, kdy dojde k závěru o své věcné příslušnosti, aby nařídil ústní jednání k provedení všech důkazů, z nichž bude rozhodnutí vycházet. Stěžovatel dne 23. 6. 2022 požádal svůj odbor majetkový a správní o stanovisko ke spáchanému přestupku v projednávané věci, který jej učinil dne 19. 7. 2022. Dne 20. 7. 2022 byl stěžovateli vrácen správní spis Krajským soudem v Brně (krajský soud nesprávně uvedl, že originální spis byl stěžovateli vrácen již 15. 6. 2022, neboť Magistrát města Brna vrátil stěžovateli pouze zapůjčenou kopii správního spisu – poznámka kasačního soudu). Dne 2. 8. 2022 uvědomil stěžovatel žalobce o pokračování v řízení o přestupku a nařídil ústní jednání na den 7. 9. 2022. Magistrátu města Brna zaslal stěžovatel dne 22. 8. 2022 kopii spisového materiálu. Následně dne 1. 9. 2022 zrušil stěžovatel ústní jednání nařízené na den 7. 9. 2022 z důvodu nemoci oprávněné úřední osoby. Dne 15. 9. 2022 byl originál správního spisu zapůjčen Magistrátu města Brna, který jej vrátil dne 29. 9. 2022. Den poté, 30. 9. 2022, nařídil stěžovatel ústní jednání v řízení o přestupku na den 3. 11. 2022. Uvedeného dne bylo ústní jednání odročeno na neurčito z důvodu neúčasti žalobce při jeho konání. Do vydání napadeného rozsudku již nebyl ze strany stěžovatele učiněn žádný úkon.

[19] Ze správního spisu nevyplývá, že by stěžovatel v předestřené období učinil v řízení úkon, který by lhůtu pro vydání rozhodnutí stavěl podle § 64 správního řádu, či že by došlo k dalším okolnostem majícím vliv na běh této lhůty (neopatřoval stanoviska dotčených orgánů, neodstraňoval vady žádosti, nebyla mu prodloužena zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí apod.). Uvedený den 6. 8. 2022 byl tudíž konečným dnem pro vydání rozhodnutí ve správní řízení o přestupku žalobce ve smyslu § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu.

[20] Mezi stranami není sporné, že do uvedeného dne stěžovatel rozhodnutí v řízení o přestupku nevydal, ten však namítá, že z jeho strany nešlo o nečinnost, neboť neměl k dispozici originál správního spisu, a to do 20. 7. 2022. Následně jej zapůjčil dne 12. 9. 2022 (s doručením příslušnému orgánu dne 15. 9. 2022), byl mu vrácen dne 29. 9. 2022 a posléze byl originál správního spisu zapůjčen Krajskému soudu v Brně dne 4. 11. 2022 a stěžovateli

pokračování

vrácen dne 14. 3. 2023. K tomu však Nejvyšší správní soud uvádí, že pro nyní projednávanou věc s ohledem na konec lhůty pro vydání rozhodnutí dne 6. 8. 2022 je relevantní pouze skutečnost, že jen do 20. 7. 2022 stěžovatel nedisponoval originálem správního spisu z celého intervalu šedesátidenní lhůty započaté dne 8. 6. 2022. Tato skutečnost mu však zjevně nebránila v provádění úkonů, neboť dne 23. 6. 2022 vyžádal v uvedené přestupkové věci stanovisko svého odboru majetkového a správního, aby zjistil podle pokynu Magistrátu města Brna, zda je ve věci věcně příslušný. Uvedené stanovisko obdržel den před vrácením originálního spisového materiálu, 9. 7. 2022, a následně poté tudíž mohl stěžovatel pokračovat i s úplným originálním správním spisem. Do jeho obdržení by i v případě dispozice se správním spisem nemohl ústní jednání nařídit, neboť neměl potvrzenou svoji věcnou příslušnost k projednání věci.

[21] Ze správního spisu dále nelze dovodit, že by stěžovatel po zrušujícím rozhodnutí usiloval o urychlené navrácení správního spisu pro rozhodnutí v dané věci či o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí nadřízeným orgánem. Krajský soud v napadeném rozsudku ve vztahu k namítané nečinnosti přílehavě upozornil i na skutečnost, že není zřejmé, z jakého důvodu stěžovatel ústní jednání nařízené 2. 8. 2022 nařídil až na den 7. 9. 2022, tj. více jak měsíc poté. Stěžovatel tvrdí, že bez originálního spisu nemohl nařídit jednání proto, aby nezasáhl do žalobcova práva na nahlížení do spisu apod., avšak od 20. 7. 2022 již spisem disponoval, a přesto nařídil ústní jednání až na den 7. 9. 2022, což jeho nečinnost spíše umocnilo. Uvádí-li pak k této skutečnosti stěžovatel v kasační stížnosti nově to, že uvedený časový rozestup více jak jednoho měsíce je dán tím, že kalkuluje s dobou doručování předvolání, úložní lhůtou zásilky a dobou, kterou musí mít účastník na přípravu k tomuto ústnímu jednání, a proto je tento rozestup adekvátní, Nejvyšší správní soud dodává, že se jedná o argumentaci novou, k níž se krajský soud nemohl v napadeném rozsudku vyjádřit, nicméně ani uvedená skutečnost, jakkoliv se jeví logickou, nemůže ospravedlnit stěžovatelovu nečinnost, jak byla výše popsána. K úkonu spočívajícím v nařízení jednání totiž přistoupil až 4 dny před koncem lhůty k rozhodnutí vyplývající z výše citovaného § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu, avšak ve věci nerozhodl do vydání napadeného rozsudku (8. 2. 2023).

[22] S ohledem na uvedené skutečnosti a postup stěžovatele se kasační soud ztotožňuje se závěry krajského soudu a uzavírá, že stěžovatel byl v řízení o přestupku nečinný, neboť v (prodloužené) zákonné lhůtě 60 dnů, tj. do 6. 8. 2022, nevydal rozhodnutí o přestupku.

[23] Jestliže stěžovatel v obsáhlé rekapitulaci všech úkonů vztahujících se k řízení o přestupku kladeném žalobci za vinu (stížnosti, žádosti o informace podle zákona o informacích, systémové námitky podjatosti) uvádí, že zapůjčil kompletní spisový materiál dne 11. 7. 2022 nadřízenému správnímu orgánu, pak s tímto kasační soud nemůže souhlasit, neboť tato skutečnost ze správního spisu nevyplývá. Jak je uvedeno v přípisu stěžovatele ze dne 11. 7. 2022, č. j. BKPO/014051/2022/2001/MAS, Magistrátu města Brna byl zapůjčen spis označený jako SZ 001535/2022/2040/MAS, přičemž číslo správního spisu nyní projednávané věci je 2422/2021/2040/MAS a evidenční číslo PŘ 332/2021. Nadto tato skutečnost neodpovídá výše uvedenému zjištění, že dne 20. 7. 2022, byl správní spis vrácen stěžovateli krajským soudem. Případné nesrovnalosti či chybná označení správních spisů přitom nemohou být v případě posuzování nečinnosti stěžovatele brány v potaz a jít k tíži žalobce. Další úkony stěžovatele související s nyní projednávanou věcí, které přestřel ve

zmíněné obšírné rekapitulaci v kasační stížnosti, již nejsou relevantní pro posuzované období, v jehož rámci mělo dojít k nečinnosti stěžovatele, a proto se jim Nejvyšší správní soud blíže nevěnoval.

[24] Je pravdou, jak uvádí stěžovatel, že ne každá nečinnost správního orgánu je soudní mocí postižitelná. K důvodnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti musí mimo nečinnost správního orgánu přistoupit i splnění podmínky, že nebyla způsobena samotným žalobcem. Tento materiální aspekt posouzení důvodnosti žaloby přejala judikatura Nejvyššího správního soudu ze správního řádu, podle jehož § 71 odst. 4 se *nedodržení lhůt nemůže dovolávat ten účastník, který je způsobil*. Jinak řečeno, pokud účastník řízení způsobil průtahy sám, správní orgán svojí „nečinností“ nijak nezasahuje do jeho subjektivních práv (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 10 Ads 189/2015-33, či ze dne 4. 12. 2019, č. j. 6 Ads 118/2019-40).

[25] V nynější věci však jediné jednání žalobce relevantní pro nyní projednávanou věc, resp. pro období související s nečinností stěžovatele, které by mohlo být posouzeno jako obstrukční, spočívá v podání žaloby na ochranu proti nečinnosti v řízení vedeném krajským soudem pod sp. zn. 31 A 39/2022, kterou vzal žalobce následně zpět, neboť bylo vydáno rozhodnutí, o něž v řízení šlo. Pro uvedené nedisponoval stěžovatel originálním správním spisem, což mu však, jak již výše uvedeno, nebránilo v postupu v řízení a činění potřebných úkonů i bez originálního správního spisu. Z tohoto důvodu nepovažuje kasační soud tvrzené jednání žalobce spočívající v podání uvedené nečinnostní žaloby za obstrukční s vlivem na nynější nečinnost stěžovatele. Následné jednání žalobce související s ústním jednáním a prováděním dokazování (omluva z jednání a trvání na své účasti při dokazování apod.) již nesouvisí se lhůtou, kterou měl stěžovatel pro vydání rozhodnutí v řízení o přestupku (do 6. 8. 2022). Je tedy nutné odlišovat chybějící součinnost účastníka řízení, která vede k uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí (a na kterou pamatuje výše uvedený § 71 odst. 4 správního řádu), a očekávanou potřebu součinnosti účastníka řízení poté, co již dojde k nečinnosti správního orgánu. S námitkou stěžovatele týkající se obstrukčního jednání žalobce a jeho vlivem na nečinnost tudíž nelze souhlasit.

[26] Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že si je vědom veškerých souvislostí týkajících se jednání žalobce v přestupkovém řízení, a sice podávání stížností, námitek podjatosti, systémových námitek podjatosti a žádostí o informace podle zákona o informacích, které je třeba hodnotit jako zjevně účelové vedené především snahou řízení správním orgánům ztížit a znepřehlednit. Po vydání zrušujícího rozhodnutí ve lhůtě pro vydání rozhodnutí (do 6. 8. 2022) se však žalobce takového jednání nedopustil, a tudíž nelze nečinnost stěžovatele přičítat k tíži žalobci. Jak správně uvedl i krajský soud v napadeném rozsudku, stěžovatel disponuje řadou nástrojů k zabránění takovému jednání, které ztěžuje průběh řízení, a je pouze a jen na správním orgánu, zda tyto nástroje využije a správně aplikuje (např. již zmiňované dokazování provedené mimo jednání podle § 51 odst. 2 správního řádu).

[27] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že krajský soud nepochybil, shledal-li, že stěžovatel v době vydání napadeného rozsudku stále nevydal rozhodnutí v řízení o přestupku žalobce, přestože lhůta k jeho vydání, byť se jedná o lhůtu procesní, již dne 6. 8. 2022 uplynula. Stěžovatel tedy byl nečinný. Krajský soud tedy dospěl ke správnému

pokračování

závěru, při posouzení věci nepochybil a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

V.

[28] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[29] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Naopak žalobce měl ve věci plný úspěch, a měl by proto právo na náhradu nákladů řízení. Jelikož žalobce v řízení o kasační stížnosti žádný úkon neučinil a žádné náklady mu prokazatelně nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2023

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu